

de tre af Menighedsudvalget anbefalede, som han anser for bedst egnet til Embedet." Jeg finder, at naar der kun skal indstilles 3 til Menighedens Valg, saa kunde det være rigtigst at gaa saa langt ned, at hvis ikke over Trejedelen af de valgberettigede havde stemt, saa havde Ministeren Ret til at indstille den af de 3, „som han anser for bedst egnet til Embedet". Det Tilfælde kunde jo nemlig let indtræde, at der var afgivet lige op til Halvdelen af Stemmer, og derfor synes jeg ogsaa, det kunde være rigtigst at tage Hensyn til disse. Jeg maa dog indrømme, at jeg lægger mindre Vægt paa dette end paa de andre 2 Punkter, jeg har anført, men jeg vil dog anbefale ogsaa dette til alvorlig Overvejelse.

Med disse Bemærkninger vil jeg slutte, idet jeg tilføjer, at det Syn, som det ærede Medlem for Odense Amts 7de Valgkreds (H. Holm) fremsførte til Grund for den Betragtning, han gjorde gældende, deler jeg fuldt ud med ham; jeg tror, som han fremhævede, det har overordentlig meget at betyde for Menighederne, at de saa Indflydelse paa Valget af deres Præster; for enten vi ere Modstandere eller Venner af dette Forslag, saa maa vi dog alle indrømme, at en Præsts Stilling over for sin Menighed er dog ikke alene dermed endt, at Præsten oppehæver de Indtægter, som ere forbundne med Embedet, fører Kirkebøgerne, ægtevier dem, der ønske at indgaa Egtteskab og kaste Jord paa dem, som ere døde, men der skulde jo dog ogsaa helst være et aandeligt og hjærteligt Lidsforhold mellem Menighed og Præst, og dette kan man være langt sikrere paa, naar Menighederne have Ret til at vælge de Præster, som de helst ønske til at betjene deres aandelige Trang. Jeg er derfor en absolut Modstander af de Anstuelser, som den meget ærede Minister gjorde mig til Talsmand for, idet han udtalte, at det kunde have saa skæbnsvangre Følger for Kirken. Tværtimod, jeg tror, det vilde blive til Livets, til Folkelivets Fremvækst i Sognemenighederne, at en saadan Foranstaltning blev truffen. Ja, jeg skal saa slutte, idet jeg heder ærede Medlemmer tage under alvorlig Overvejelse, om ikke der dog skulde være noget i de Bemærkninger, jeg har tilladt mig at fremsføre, idet jeg for Resten ellers ønsker Forslaget til Lykke paa sin videre Gang.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Clausen): Over for det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, (Rosager), skal jeg bemærke, at naar vi ikke have optaget i Forslaget adskillige af de Bestemmelser, som han og hans Meningsfæller have optaget i de

foregaaende Aar, er Grunden den, at vi ikke have villet tilegne os de Herrers Forslag. Vi ere kun komne frem med, hvad der har været afstemt og vedtaget her i Folketinget tidligere. Jeg for mit Vedkommende skal for øvrigt ikke have noget imod at gaa ind paa en Del af de Bestemmelser, som stod i det Lovforslag, der kom fra de Herrers Side i de foregaaende Aar. Jeg finder adskillige af dem meget gode, og jeg skal ogsaa støtte dem, men vil naturligvis overlade Wren til de Herrer, som vel komme ind i det Udvalg, der vil blive nedsat, selv at stille Forslag derom. Wren den, hvem Wren tilkommer! Der blev under Præstelønningslovens Behandling spurgt os Forslagsstillerne, hvad større Grund vi have til at forvente dette Lovforslag fremmet nu snarere end tidligere, og man sagde, det var ikke Tid nu, man kunde ikke vente at faa det gennemført for Øjeblikket, Tidspunktet var ikke belejligt. Ja, vi have for det første den Grund, at der var kommen en anden Kirkeminister, og at der da var al rimelig Grund til at spørge denne ny Kirkeminister om hans Mening angaaende denne Sag. Men den væsentligste Grund var dog en Udtalelse af den ærede Minister i Fjor, da han stillede sig temmelig velvillig over for Præstegaardenes Udskykning og tilføjede, at han troede, at dette Spørgsmaal løstes bedst i Forbindelse med en Præstelønningslov. En Præstelønningslov kunne vi vel efter vor Mening meget godt komme ene med, men vi fandt dog, at vi ved Siden deraf burde have frem til Behandling dette gamle Spørgsmaal, der, som vi nu have faaet det oplyst, har staaet paa Dagsordenen fra 1858—59 og helt ned gennem den øvrige Tid. Man kan om dette Spørgsmaal sige det gamle Ord, at man skal vende sig tilbage og se, hvor langt man er kommen, og vende vi os nu tilbage og se igennem den lange Arrække, hvor langt vi ere komne, maa vi sige os selv, at det kun har været en Marsch paa Stedet, og at det dog vilde være ønskeligt, om vi en Gang kunde komme lidt i Gang paa dette Omraade. Desværre synes det mig imidlertid, som om den højtærede Ministers Udtalelser betage os ethvert Haab. Som hans første Tale var om Præstelønningslovsforslaget, var hans Tale i Dag om Præsteembedernes Besættelse. Hvad hans Stilling til Præstelønningsloven angaar, fik vi dog senere en mere mild Forflaring, som gik ud paa, at han egentlig vilde lade sin Stilling afhænge af Landstingets Stilling; saaledes som Landstinget kunde føje sig over for Præstelønningsloven, kunde ogsaa den højtærede Minister. Salt Fald opfattede jeg ham væsentlig saaledes, skønt